

## [Svend E. Johansen.]

danske Landbrug, og disse Indgreb paa det erhvervsmæssige Omraade har betydet, hvad jeg paaviste ved Lovforslagets første Behandling, at Priserne paa Levnedsmidler og Livsfornødenheder er steget. Og naar Priserne stiger, kan det kun medføre een Ting, nemlig at Købeevnen formindskes. Det er som Fod i Høse: Naar Købeevnen formindskes, skabes der Arbejdsløshed.

Vi slaar derfor fast, at naar der gennemføres Beskyttelsesforanstaltninger til Fordel for Landbruget, som skal betales af Byarbejderne, af Forbrugerne, saa mindskes Købeevnen, og Arbejdsløsheden stiger. Det er det, vi i Dag staar over for som en Konsekvens af Regeringens økonomiske Politik.

Til Gengæld havde Partiet Venstre absolut Ret, naar det hævdede, at Industrien var meget stærkt beskyttet — det er en Paastand, vi slet ikke kan diskutere, for det er givet, at Industrien er meget stærkt beskyttet, en Beskyttelse, der skal betales af Forbrugerne, altsaa en yderligere Formindskelse af Købeevnen, en yderligere Stigning i Arbejdsløsheden.

Og nu staar vi altsaa over for dette, at vi for at forsøge paa at afhjælpe Arbejdsløsheden skal gennemføre en Lov, der betyder en foreløbig Udgift for Staten paa 30 Mill. Kr. til Igangsættelse af Nødhjælpsarbejder, det vil sige: en Belastning af Laanemarkedet, igen en Forøgelse af Befolkningens Byrder, og dette betyder atter en Formindskelse af Købeevnen og en Forøgelse af Arbejdsløsheden. Med andre Ord, Karusellen snurrer ustandseligt, hvorved samtlige Befolkningslag efterhaanden kommer ind under Statens Beskyttelse, saaledes at samtlige Befolkningslag og Erhvervsgrupper med god Grund kan gøre Krav paa, at Staten hjælper dem i deres Kamp for Tilværelsen.

Spørgsmaalet er blot dette ene: Hvor længe er Staten i Stand til at hjælpe alle Grupper og alle Dele af vort Erhvervsliv ved at paalægge Byrder paa det samme Erhvervsliv? Det siger sig selv, at dette ikke i det lange Løb kan gaa, og det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen fremhævede ogsaa, at det efter hans Opfattelse snart vilde vise sig, at Arbejdsløsheden vilde stige, at Konsekvensen af den førte økonomiske Politik vilde vise sig saaledes, og det er der næppe noget forkert i.

Deroverfor har Retsforbundet gentagne Gange givet Udtryk for, hvad det mener der skal gøres, og jeg kan gentage det ganske kort ved at sige: Ophæv Beskyttelsen for de forskellige Erhvervsgrupper, baade for Landbruget og for Industrien,

og lad Prisdannelsen forløbe naturligt! Det vil sige, at Prisen for Produktionen bliver den naturlige Omkostningspris, ikke kunstigt forfalsket gennem Statens Lovgivning og gennem den beskyttende Industris Mulighed for Udbytning af Forbrugerne. Det vil betyde, at Købeevnen bliver naturlig, og dette vil igen betyde, at Efterspørgselen vil stige, og at Fabrikshjulene efterhaanden kan komme i Gang.

Det er i øvrigt meget ejendommeligt at se, hvorledes Regeringspartierne Gang paa Gang henviser til Valutacentralen som beskæftigelsesmæssig Foranstaltning, henviser til, at den har løst en stor Opgave der. Der er en Forfatter, der hedder K. Marinus Christensen, der i „Dansk Grossist-Tidende“ har skrevet en Afhandling, hvori han analyserer Valutacentralens Indflydelse paa Beskæftigelsesomraadet, en Afhandling, der er udgivet af Frihandelsklubben af 1932. I denne Afhandling paaviser Forfatteren, at Nettomerbeskæftigelsen som Resultat af Valutacentralens Arbejde har andraget ca. 15 000 Arbejdere, hvoraf de 11 650 er Kvinder. Det tyder ikke paa, at Valutacentralen har haft særligt Held med sig paa det beskæftigelsesmæssige og paa det socialøkonomiske Omraade, hvilket vi ogsaa kan aflæse af Stigningen i Arbejdsløshedstallet.

At Valutacentralen derimod paa andre Sider af sin Virksomhed kan notere ganske anderledes Resultater, fik vi et glimrende Udtryk for, da de danske Bomuldsspindier forleden offentliggjorde deres Regnskab, hvor det viste sig, at man i Ly af Beskyttelse var i Stand til at uddele Friaktier, saaledes at man fordoblede Aktiekapitalen, udbetale en Bonus paa 175 Kr. for hver 500 Kr. Aktiebeløb og endda i Tilgift give 15 pCt. i Udbytte. Der kan Valutacentralen virkelig med Triumf notere et Resultat af sit Arbejde og Regeringen altsaa ligeledes tage sin Del af Æren. Men hvorledes det harmonerer med de Interesser, som Regeringen og Regeringspartierne har foregivet at ville varetage — og det vil sige skabe de bedst muiige Livsvilkaar og Arbejdsforhold for den brede Befolkning —, det har jeg lidt vanskeligt ved at se; jeg har ondt ved at sætte det i Forbindelse med dette Udslag af Valutacentralens Virksomhed, et Eksempel, der ikke saar alone, men som kan suppleres med mange andre.

I de Bemærkninger, der er knyttet til Lovforslaget, hedder det bl. a., at man ikke kan forvente, at Industrien kan nedbringe Arbejdsløsheden væsentligt. Dette er ogsaa i Traad med den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen gjorde